BOZKURT

ARABULUCULUK VE AVUKATLIK BÜROSU

ARB. AV. CEM BOZKURT▼A.D.B.-18125▼İST. BAROSU-57555▼T.B.B.-131625

Yalnız Müdafie Tebliğ Edilen Kararda Sanığın Kanun Yolu Süresi: Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 2026 Tarihli Kararı Işığında Sürenin Başlangıcı ve Eski Hale Getirme Sorunu

Arb. Av. Cem BOZKURT

Bozkurt Arabuluculuk ve Avukatlık Bürosu

Kasım 2026

BOZKURT
ARABULUCULUK VE AVUKATLIK BÜROSU
ARB. AV. CEM BOZKURT ▼ A.D.B.-18125 ▼ İST. BAROSU-57555 ▼ T.B.B.-131625

Yalnız Müdafie Tebliğ Edilen Kararda Sanığın Kanun Yolu Süresi: Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 2026 Tarihli Kararı Işığında Sürenin Başlangıcı ve Eski Hale Getirme Sorunu

Kısa Özet

Ceza yargılamasında gerekçeli karar çoğu zaman yalnız müdafie tebliğ edilir. Müdafi süresinde kanun yoluna başvurmazsa, kararı sonradan öğrenen sanığın başvurusu süre yönünden reddedilir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, 30/09/2026 tarihli ve E. 2024/146, K. 2026/503 sayılı kararıyla bu uygulamayı kesin bir dille sınırlamıştır. Kurula göre gerekçeli karar kendisine tebliğ edilmeyen sanık bakımından kanun yolu süresi hiç başlamamıştır; *"başlamayan sürenin kaçırılması mevzubahis olamaz."* Müdafi kanun yoluna başvurmamışsa karar sanığa da tebliğ edilmeli, süre bu tebliğden ya da sanığın kararı öğrendiğini beyan ettiği tarihten başlatılmalıdır. Kurul, 2022 tarihli kendi kararında benimsenen *"eski hale getirme talebi olarak kabul"* çözümünün kanuni temelle örtüşmediğini de açıkça belirtmiştir. Bu makale; CMK m. 35, 273, 291 ve Tebligat Kanunu m. 11'i, Ceza Genel Kurulunun 2022 ve 2026 kararlarını, Anayasa Mahkemesinin mahkemeye erişim hakkına ilişkin kararlarını ve doktrindeki farklı görüşleri birlikte değerlendirmekte; süre ret kararlarına karşı izlenecek yolu ortaya koymaktadır.

1. Hukuki Sorun

Sanık yokluğunda verilen bir istinaf kararının yalnız müdafie tebliğ edildiğini düşünelim. Müdafi, kendi takdiriyle ya da ihmal sonucu temyiz yoluna başvurmamıştır. Sanık, cezaevinde ya da dışarıda, kararı haftalar sonra öğrenir ve temyiz dilekçesi verir. Bölge adliye mahkemesi, iki haftalık sürenin müdafie yapılan tebliğ tarihinden başladığını kabul ederek temyiz istemini reddeder.

Sorun üç soruda toplanır. Birincisi, müdafie yapılan tebliğ sanık bakımından da süreyi başlatır mı? İkincisi, başlatmıyorsa sanığa ayrıca tebliğ zorunlu mudur? Üçüncüsü, sanığın geç başvurusu süresinde bir başvuru mu, yoksa ancak eski hale getirme yoluyla kabul edilebilecek bir başvuru mu sayılmalıdır?

Bu ayrım uygulamada belirleyicidir. Süre hiç başlamamışsa sanık yalnız öğrenme tarihini ortaya koyar. Eski hale getirme yolunda ise sanık, kusursuzluğunu kanıtlamak ve engelin kalkmasından itibaren iki hafta içinde dilekçe vermek zorundadır (CMK m. 40, 41).

2. Hukuki Nitelendirme

Sorunun özü, ceza muhakemesinde müdafiin hukuki konumudur. Hukuk yargılamasında vekil, müvekkilini temsil eder ve vekile yapılan tebliğ müvekkile yapılmış sayılır. Ceza muhakemesinde ise kanun yolu hakkı öncelikle sanığa tanınmıştır (CMK m. 260/1). Avukat bu hakkı ancak sanığın açık arzusuna aykırı olmamak koşuluyla kullanabilir (CMK m. 261).

Ceza Genel Kurulu da müdafii, vekillikten farklı bir statüye sahip ve savunmaya yardımcı rolü baskın bir ceza yargılaması kurumu olarak nitelendirmiştir. Bu nitelendirmenin doğal sonucu şudur: Müdafie yapılan tebliğ, kararı sanığa bildirme yükümlülüğünü kendiliğinden ortadan kaldırmaz.

Uyuşmazlık bu nedenle bir tebligat usulü sorunu olmanın ötesinde, kanun yoluna etkin başvuru hakkı ve mahkemeye erişim hakkı sorunudur (Anayasa m. 36, 40/2; AİHS m. 6 ve Ek 7 No.lu Protokol m. 2).

3. İlgili Mevzuat

Mevzuat hükümleri 28/11/2026 tarihinde Mevzuat Bilgi Sistemindeki güncel metinlerden kontrol edilmiştir.

CMK m. 35/2: *"Koruma tedbirlerine ilişkin olanlar hariç, aleyhine kanun yoluna başvurulabilecek hakim veya mahkeme kararları, hazır bulunamayan ilgilisine tebliğ olunur."* Maddenin üçüncü fıkrası, tutuklu veya serbest olmayan ilgiliye tebliğ edilen kararın kendisine okunup anlatılmasını öngörür.

CMK m. 273/1 ve 291/1: İstinaf ve temyiz istemi, *"hükmün gerekçesiyle birlikte tebliğ edildiği tarihten itibaren iki hafta içinde"* yapılır. Her iki maddenin ikinci fıkrası 2/3/2024 tarihli ve 7499 sayılı Kanun ile yürürlükten kaldırılmıştır. Tutuklu sanık için CMK m. 263 saklıdır.

CMK m. 40 ve 41: Kusuru olmaksızın bir süreyi geçirmiş olan kişi eski hale getirme isteminde bulunabilir; kanun yoluna başvuru hakkı kendisine bildirilmeyen kişi kusursuz sayılır. Dilekçe, engelin kalkmasından itibaren iki hafta içinde verilir ve dilekçe sahibi kusursuzluğuna ilişkin olguları açıklar.

Tebligat Kanunu m. 11/1: Vekil vasıtasıyla takip edilen işlerde tebligat vekile yapılır. Ancak 3220 sayılı Kanun ile 1985'te eklenen son cümleye göre *"Ceza Muhakemeleri Usulu Kanununun, kararların sanıklara tebliğ edilmelerine ilişkin hükümleri saklıdır."*

Bu son cümle uyuşmazlığın anahtarıdır. 3220 sayılı Kanun'un gerekçesi, ceza davalarında kararların sanıklara tebliğ edilmesine gerek görmemenin ve müdafie yapılan tebliği geçerli saymanın *"adalet ilkeleriyle bağdaştırılamıyacak bir durum"* olduğunu açıkça belirtmiştir.

4. Güncel İçtihatlar

4.1. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, E. 2024/146, K. 2026/503, T. 30/09/2026

Olay. İzmir 5. Ağır Ceza Mahkemesi, sanığı nitelikli dolandırıcılık suçundan 7 yıl 6 ay hapis ve adli para cezasıyla cezalandırmıştır. Müdafiin istinaf başvurusu, İzmir Bölge Adliye Mahkemesi 13. Ceza Dairesince 14/01/2021 tarihinde, sanık ve müdafiin yokluğunda esastan reddedilmiştir. Karar yalnız müdafie 31/01/2021 tarihinde tebliğ edilmiş, müdafi temyiz yoluna başvurmamıştır. Sanık, kararı öğrenmesi üzerine cezaevinden gönderdiği 12/03/2021 tarihli dilekçeyle temyiz isteminde bulunmuştur. Bölge adliye mahkemesi bu istemi süreden reddetmiş, Yargıtay 11. Ceza Dairesi de ek kararı onamıştır. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı itiraz yoluna başvurmuştur.

Gerekçe. Kurul, 1412 sayılı CMUK'tan 5271 sayılı CMK'ya kadar tebliğe ilişkin düzenlemelerin tarihsel gelişimini, 3220 sayılı Kanun'un gerekçesini ve CMK m. 35/2'yi birlikte değerlendirmiştir. Kurula göre kararların öncelikle ve doğrudan *"ilgili"*si sanıktır. Kararın temel gerekçesi şudur:

> *"Zira temyiz istemi süresi, CMK'nın 291. maddesinin 1. fıkrası uyarınca hükmün gerekçesiyle birlikte tebliğ edildiği tarihten itibaren başlayacağından, başlamayan sürenin kaçırılması mevzubahis olamaz. Gerekçeli kararın -sadece- müdafie tebliğ edilmiş olması da bu gerçeği değiştirmez." (YCGK, E. 2024/146, K. 2026/503)*

Kurul, kuralı ve istisnasını birlikte koymuştur. Gerekçeli karar kural olarak hem sanığa hem müdafie ayrı ayrı tebliğ edilir; müdafie tebliğ her halde zorunludur. Müdafi usulüne uygun biçimde kanun yoluna başvurmuşsa, başvuru hakkının etkin kullanılmadığına dair yasal ve olgusal temelli bir itiraz bulunmadıkça sanığa ayrıca tebliğe gerek yoktur. Müdafi başvurmamışsa:

> *"gerekçeli karar kendisine tebliğ edilmeyen sanığa da tebliğ mazbatası çıkarılarak kanun yolu süresinin, tebliğ tarihinden ya da kararı öğrendiğini beyan ettiği tarihten itibaren başlatılması gerekir." (YCGK, E. 2024/146, K. 2026/503)*

Kurul ayrıca, sanığa yapılacak tebliğin *"sadece bilgilendirme amaçlı"* sayılmasının kanun yoluna etkin başvuru hakkının özüne müdahale olacağını vurgulamıştır. Belirleyici ölçüt, kanun yoluna başvuru hakkının doğrudan ya da müdafi aracılığıyla etkin biçimde kullanılıp kullanılmadığıdır.

Sonuç. İtiraz kabul edilmiş, Özel Daire kararı kaldırılmış ve dosya temyiz incelemesi için 11. Ceza Dairesine gönderilmiştir. Karar oy birliğiyle verilmiştir.

4.2. Önceki yaklaşım: YCGK, E. 2019/573, K. 2022/119, T. 24/02/2022

Bu kararda müdafie tebliğden sonra süresinde temyiz yoluna başvurulmamış, tutuklu sanığa ise istinaf kararı tebliğ edilmemişti. Kurul, sanığa da tebliğin zorunlu olduğunu kabul etmekle birlikte, sanığın geç başvurusunu CMK m. 40 kapsamında eski hale getirme talebi olarak değerlendirmiştir. Kararda, doktrinde başvuru süresinin müdafie yapılan tebligat ile başladığını kabul eden görüşe de dayanılmıştır.

Aynı kararın karşı oy ve itiraz bölümlerinde aktarıldığı üzere, eski uygulama Yargıtay İçtihadı Birleştirme Büyük Genel Kurulunun 10/07/1940 tarihli ve 7-75 sayılı kararına dayanıyordu. Bu karar, HUMK m. 124'ün *"tebliğ behemehal vekile yapılır"* hükmü döneminde verilmiştir ve 1985 tarihli Tebligat Kanunu değişikliğinden öncedir.

2026 tarihli karar, 2022 kararıyla sonuç bakımından aynı düşünceyi paylaştığını, ancak eski hale getirme gerekçesinin *"uygulamanın kanuni temelleri ile örtüşmeyen problemli yönüne"* işaret ettiğini belirtmiştir. Çözüm artık eski hale getirme değil, sürenin hiç başlamadığı kabulüdür. Bu, aynı sonuca daha güçlü bir hukuki dayanakla ulaşan önemli bir gerekçe değişikliğidir.

4.3. Anayasa Mahkemesinin mahkemeye erişim hakkı kararları

Anayasa Mahkemesi Birinci Bölümü, *Meryem Karakuş* kararında (B. No: 2022/41736, K.T. 17/02/2026) aynı sorunu incelemiştir. Olayda istinaf başvurusunu bizzat sanık yapmış, istinaf kararı yalnız müdafie tebliğ edilmiş, müdafi sonra çekilmiş ve sanığa gönderilen çekilme tebligatına istinaf kararı eklenmemişti. Yargıtay 3. Ceza Dairesi temyiz istemini süreden reddetmişti.

Anayasa Mahkemesi, daha önceki *Hakan Dağ* (B. No: 2020/32671, 28/11/2024) ve *Behiye Çağlıyan* (B. No: 2021/34076, 14/01/2025) kararlarına atıfla şu sonuca ulaşmıştır:

> *"ceza davalarında istinaf ve temyiz kanun yolu başvurularına ilişkin kararların sanıklar yerine müdafiine tebliğiyle yetinilemeyeceğini vurgulamıştır. Dolayısıyla açık kanuni düzenleme ve kanun gerekçesine rağmen kararların sanıklara tebliğ edilmemesiyle gerçekleşen müdahalenin kanuni dayanağının bulunmadığı ve mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiği sonucuna ulaşmıştır." (AYM, Meryem Karakuş, B. No: 2022/41736, § 19)*

Mahkeme, mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine oy birliğiyle karar vermiş ve yeniden yargılama yapılmasına hükmetmiştir. Ceza Genel Kurulunun 2026 kararı bu paragrafı aynen aktararak Anayasa Mahkemesi içtihadıyla uyumu açıkça kurmuştur.

5. Doktrindeki Görüşler

Doktrinde iki farklı yaklaşım bulunmaktadır.

Birinci görüş: Süre müdafie tebliğle başlar, sanık eski hale getirme isteyebilir. TURHAN Faruk, *"Ceza Muhakemesinde Hakim ve Mahkeme Kararlarının İlgilisine Bildirilmesi"* başlıklı makalesinde (Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Hukuk Araştırmaları Dergisi, C.

27, S. 2, Aralık 2021, s. 898-932) kanun yolu süresinin müdafie yapılan tefhim veya tebliğ ile başladığını kabul eder. Yazar, sanığa ayrıca tebliğe gerek olmadığı yönündeki görüşe katılmaz; Tebligat Kanunu m. 11 ve CMK m. 35/2 karşısında *"şüpheli veya sanığa yapılacak bildirimin geçersiz olacağı şeklinde bir sonuca ulaşılamaz"* (s. 908). Sanığın süresinde bizzat yaptığı başvuru geçerlidir ve müdafiin başvurusunu beklemeye gerek yoktur (s. 909). Müdafiin kusuru nedeniyle süre geçirilmişse, sanığın eski hale getirme yolu açıktır (s. 908). Ceza Genel Kurulunun 2022 kararı, Turhan'ın bu görüşüne açıkça atıf yapmıştır.

İkinci görüş: Sanığa tebliğ zorunludur, süre sanık bakımından ayrıca işler. KESKİN Serap, *"Ceza Muhakemesinde Müdafie Yapılan Tebligat Sanığa Yapılmış Sayılır Mı?"* başlıklı karar incelemesinde (İstanbul Hukuk Fakültesi Mecmuası, C. LV, S. 3, 1997, s. 355 vd.), sanığın yokluğunda verilen hükmün müdafiden başka, kamu davasının süjesi ve cezanın sorumlusu olan sanığa da tebliğinin hukuken geçerli ve zorunlu olduğunu savunur (aktaran: YCGK, E. 2019/573, K. 2022/119; Turhan, a.g.m., s. 909).

Bu tartışmanın zemini, müdafiin konumuna ilişkin görüşlerdir. CENTEL Nur, *Ceza Muhakemesi Hukukunda Müdafi* (1984, s. 48 vd.) adlı eserinde müdafi ile sanık arasındaki ilişkiyi temsil ilişkisi değil, işleyişi kamu hukuku kurallarıyla düzenlenmiş bağımsız bir görev ilişkisi olarak niteler. ÜNVER Yener/HAKERİ Hakan da *Ceza Muhakemesi Hukuku* (5. Bası, 2012, s. 230-231) adlı eserlerinde müdafiin sanığın temsilcisi olmadığını, ondan bağımsız ayrı bir muhakeme süjesi olduğunu belirtir (her iki görüş aktaran: YCGK, E. 2019/573, K. 2022/119).

İsabetli görüş. Kanaatimizce Ceza Genel Kurulunun 2026 kararında benimsenen ikinci görüş isabetlidir. CMK m. 291/1 süreyi açıkça *"tebliğ"* olgusuna bağlamaktadır. CMK m. 35/2 tebliğin muhatabını *"ilgilisi"* olarak belirlemektedir ve Tebligat Kanunu m. 11 bu konuda CMK hükümlerini saklı tutmaktadır. Kanunun tebliğ edilmesini emrettiği kişiye tebliğ yapılmadan o kişi için sürenin başladığını kabul etmek, kanunda olmayan bir sonucu yorumla yaratmak olur. Eski hale getirme çözümü ise kanuna aykırı tebliğin yükünü, kusursuzluğunu ispat etmek zorunda bırakılan sanığa yükler. Bununla birlikte birinci görüşün, müdafi kanun yoluna başvurmuşsa sanığa ayrıca tebliğe gerek olmadığı sonucuyla ve sanığın kendi başvurusunun geçerliliğine ilişkin tespitiyle 2026 kararı arasında çelişki yoktur.

6. Hukuki Değerlendirme

6.1. Kural ve istisna birlikte okunmalıdır

Karar, her dosyada sanığa ayrıca tebliğ yapılmamasını bozma sebebi saymamaktadır. Müdafi kanun yoluna usulüne uygun başvurmuşsa, makul sürede yargılanma hakkı gözetilerek dosyanın yalnız bu eksiklik nedeniyle mahalline iadesi uygun görülmemiştir. Sanığa tebliğ eksikliği, müdafi başvurmadığında ya da başvuru hakkının etkin kullanılmadığı somut olarak ortaya konulduğunda sonuç doğurur.

6.2. Süre başlamadığına göre eski hale getirme koşulları aranmaz

Kararın en önemli usuli sonucu budur. Sanık, kusursuzluğunu kanıtlamak, engelin kalkmasını belgelemek ve CMK m. 41'deki iki haftalık süreye uymak zorunda değildir. Başvuru, sanığa yapılacak tebliğden ya da sanığın kararı öğrendiğini beyan ettiği tarihten itibaren iki hafta içinde yapılmışsa süresindedir.

6.3. Öğrenme beyanı ölçütü dikkatle kullanılmalıdır

Kurul, öğrenme tarihini sanığın beyanına bağlamıştır. Ancak bu beyan, dosyadaki olgularla çelişirse tartışma konusu yapılabilir. Örneğin sanığa daha önce kararın okunup anlatıldığına ilişkin bir tutanak, cezaevi kaydı veya sanığın kendi imzasıyla verdiği bir dilekçe varsa, sürenin daha erken başladığı ileri sürülebilir. Bu nedenle öğrenme tarihi gecikmeden ve belgeleriyle bildirilmelidir.

6.4. Kararın kapsamı yoklukta verilen kararlarla sınırlıdır

Kararın konusu, sanık ve müdafiin yokluğunda verilen istinaf kararıdır. 7499 sayılı Kanun'dan sonra yürürlükteki CMK m. 273/1 ve 291/1, süreyi hükmün gerekçesiyle birlikte tebliğine bağlamaktadır. Hükmün sanığın yüzüne karşı açıklandığı, ancak gerekçeli kararın yalnız müdafie tebliğ edildiği hallerde aynı sonucun uygulanıp uygulanmayacağı kararda ayrıca ele alınmamıştır. Bu durumda da CMK m. 35/2 ve 2026 kararının gerekçesi sanık lehine güçlü bir dayanaktır; ancak konunun Yargıtay tarafından ayrıca netleştirilmesi beklenmelidir.

6.5. Ceza ve hukuk yargılaması ayrımı korunmalıdır

Kararın gerekçesi müdafilik kurumuna dayanmaktadır. Hukuk yargılamasında vekile yapılan tebliğ kural olarak müvekkile yapılmış sayılır (Tebligat Kanunu m. 11/1, birinci cümle). Karar, hukuk davalarındaki vekil tebligatına genişletilemez. Katılan vekiline yapılan tebliğin etkisi de kararın konusu değildir.

7. Hukuki Çözüm

Süreden ret kararı verilmemişse: Müdafiin kanun yoluna başvurmadığı ve gerekçeli kararın sanığa tebliğ edilmediği dosyalarda sanık adına, öğrenme tarihi açıkça belirtilerek istinaf veya temyiz dilekçesi verilmelidir. Dilekçede YCGK, E. 2024/146, K. 2026/503 kararına ve CMK m. 35/2, 291/1 ile Tebligat Kanunu m. 11/1, son cümleye dayanılmalıdır. Sanığa tebliğ yapılmamış olması ayrıca ileri sürülmeli ve mahkemeden kararın sanığa tebliği istenmelidir.

Bölge adliye mahkemesi ek kararla reddetmişse: Ek karara karşı temyiz yoluna başvurulmalı ve sürenin hiç başlamadığı ileri sürülmelidir. Temkinli bir yaklaşımla, aynı dilekçede ikincil olarak CMK m. 40/1-41 uyarınca eski hale getirme talebinde de bulunulabilir. Bu, Yargıtay'ın dosyayı farklı nitelendirmesi ihtimaline karşı bir güvencedir.

Süre ret kararı kesinleşmişse: Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığından CMK m. 308 uyarınca itiraz yoluna başvurulması talep edilebilir; somut kararın itiraz konusu olduğu olayda da yol bu olmuştur. Olağan yollar tükenmişse, başvuru yollarının tüketildiği tarihten itibaren otuz

gün içinde Anayasa Mahkemesine bireysel başvuru yapılmalıdır (6216 sayılı Kanun m. 47/5). *Meryem Karakuş* ve *Hakan Dağ* kararları bu başvurunun dayanağıdır; ihlal kararı yeniden yargılama sonucunu doğurur (6216 sayılı Kanun m. 50).

Müdafi açısından: Müdafiin süreyi kaçırması, sanığın hakkını artık kendiliğinden ortadan kaldırmamaktadır. Ancak bu durum müdafiin özen yükümlülüğünü hafifletmez. Müdafi, kanun yoluna başvurmama kararını müvekkiline yazılı olarak bildirmeli ve onayını almalıdır.

8. Uygulamada Dikkat Edilmesi Gerekenler

Gerekçeli karar tebliğ edildiğinde, kararın sanığa da tebliğ edilip edilmediği UYAP'tan kontrol edilmelidir.

Müdafi kanun yoluna başvurmayacaksa, bu tercih müvekkile gerekçesiyle ve yazılı olarak bildirilmelidir; aksi halde sanığın sonradan yapacağı başvuru ile müdafi arasında sorumluluk tartışması doğabilir.

Sanığın öğrenme tarihi belgelenmelidir: cezaevi evrak kaydı, UYAP erişim tarihi, aile veya avukat yazışması.

Tutuklu ve hükümlü sanıklarda CMK m. 35/3 ve m. 263 ayrıca ileri sürülmelidir; karar sanığa okunup anlatılmadıysa bu eksiklik dilekçede gösterilmelidir.

Dilekçede asıl talep "süresinde başvuru", ikincil talep "eski hale getirme" olarak kurulmalıdır.

Kesinleşmiş süre ret kararlarında Anayasa Mahkemesine bireysel başvurunun otuz günlük süresi kaçırılmamalıdır.

Karar katılan ve vekilleri ile hukuk davalarındaki vekil tebligatı bakımından emsal olarak kullanılmamalıdır.

9. Sonuç

Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 30/09/2026 tarihli kararı, müdafi sistemi ile sanığın kanun yolu hakkı arasındaki dengeyi kanunun lafzına ve amacına uygun biçimde yeniden kurmuştur. CMK m. 35/2, 291/1 ve Tebligat Kanunu m. 11/1'in son cümlesi birlikte okunduğunda, gerekçeli karar kendisine tebliğ edilmeyen sanık için kanun yolu süresi başlamaz. Müdafi kanun yoluna başvurmamışsa karar sanığa da tebliğ edilmelidir; süre bu tebliğden ya da sanığın kararı öğrendiğini beyan ettiği tarihten işler.

Kurul, 2022 tarihli kararındaki eski hale getirme gerekçesini terk ederek sanığı kusursuzluk ispatı yükünden kurtarmış ve Anayasa Mahkemesinin mahkemeye erişim hakkı içtihadıyla uyumu sağlamıştır. Uygulamada ceza müdafileri, süreden ret kararlarına karşı bu kararı doğrudan dayanak yapmalı; öğrenme tarihini belgelemeli ve ikincil olarak eski hale getirme talebini de dilekçeye eklemelidir. Hükmün yüzüne karşı açıklandığı hallere ilişkin sorunun ise ayrıca izlenmesi gerekmektedir.

Kaynakça

A) Mevzuat

2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, m. 36, 40.

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu, m. 35, 40, 41, 260, 261, 263, 273, 291, 308 (7499 sayılı Kanun ile yapılan değişiklikler dahil güncel metin).

7201 sayılı Tebligat Kanunu, m. 11 (3220 sayılı Kanun ile değişik birinci fıkra).

6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun, m. 47, 50.

İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi, m. 6; Ek 7 No.lu Protokol, m. 2.

B) Yargı Kararları

Yargıtay Ceza Genel Kurulu, E. 2024/146, K. 2026/503, T. 30/09/2026.

Yargıtay Ceza Genel Kurulu, E. 2019/573, K. 2022/119, T. 24/02/2022.

Yargıtay İçtihadı Birleştirme Büyük Genel Kurulu, 10/07/1940 tarihli ve 7-75 sayılı karar (YCGK, E. 2019/573, K. 2022/119 sayılı kararda aktarıldığı şekliyle).

Anayasa Mahkemesi [1. B.], Meryem Karakuş Başvurusu, B. No: 2022/41736, K.T. 17/02/2026.

Anayasa Mahkemesi [1. B.], Hakan Dağ Başvurusu, B. No: 2020/32671, K.T. 28/11/2024 (Meryem Karakuş kararında ve YCGK, E. 2024/146 sayılı kararda aktarıldığı şekliyle).

Anayasa Mahkemesi [2. B.], Behiye Çağlıyan Başvurusu, B. No: 2021/34076, K.T. 14/01/2025 (aynı kararlarda aktarıldığı şekliyle).

C) Doktrin

CENTEL Nur, Ceza Muhakemesi Hukukunda Müdafi, 1984, s. 48 vd. (aktaran: YCGK, E. 2019/573, K. 2022/119).

KESKİN Serap, "Ceza Muhakemesinde Müdafie Yapılan Tebligat Sanığa Yapılmış Sayılır Mı?", İstanbul Hukuk Fakültesi Mecmuası, C. LV, S. 3, 1997, s. 355 vd.

TURHAN Faruk, "Ceza Muhakemesinde Hakim ve Mahkeme Kararlarının İlgilisine Bildirilmesi", Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Hukuk Araştırmaları Dergisi, C. 27, S. 2, Aralık 2021, s. 898-932.

ÜNVER Yener/HAKERİ Hakan, Ceza Muhakemesi Hukuku, 5. Bası, Adalet Yayınevi, 2012, s. 230-231 (aktaran: YCGK, E. 2019/573, K. 2022/119).